

Vršovice 11.3.2012

Pozdrav: Milé sestry, milí bratři, milé děti a přátelé, vítám vás na našich bohoslužbách ve 3. neděli postní, Oculi, a ujištěním, že Pán Bůh je tu s námi a nabízí nám poznání svojí milosti.

Píseň: 331 sl.1

Introit: Své oči stále upírám k Hospodinu; on vyprostí z léčky mé nohy.

Ž 25,15

Píseň: 119 XIV Mým nohám svíce je zde slovo Tvé

Modlitba: Pane Bože, děkujeme, že tu smíme být. Děkujeme za každé setkání, kdy jeden druhému smíme svědčit o Tobě. Co všechno nám přinášíš do našich životů. Děkujeme za slova povzbuzení i napomenutí ve chvílích, kdy scházíme z Tvé cesty a hrozí, že zabloudíme. Jsme Ti vděční za dar společenství Tvého lidu. Jsme Ti vděční za svědectví o Tvém Synu a našem Spasiteli Ježíši Kristu. Za svědectví o Jeho cestě, na které nabízel život těm, kteří byli ostatními odsouváni na okraj. Děkujeme za svědectví o jeho smrti a vzkříšení, které nás naplňují nadějí pro dny života v tomto světě.

Pane, prosíme pro nás i pro celý Tvůj lid o dar Ducha svatého. Abychom otevřeli srdce pro Tvé Slovo milosti a lásky.

Amen.

Slovo dětem: Eliška Šípková - narozeniny

Píseň ze Svítá: S359

Čtení: J 2,13-25

Píseň: 433 Otče náš, milý Pane

Text: Ex 29,38-43; Mt 18,20

Beránku Boží, který snímáš hřích světa, smiluj se nad námi.

To, co tu máme dnes před sebou, je skutečnost zrušení chrámového kultu židovství. Skutečně tu ze strany Ježíše z Nazareta nejde o nějaký projev kritiky a snahu o reformu. V tom by nebyl sám - všichni farizeové a zákoníci by se k němu nadšeně přidali, kdyby šlo o kritiku povrchní a poněkud vyděračské a asociální politiky prodeje a směny peněz v chrámu. Ježíšovi však jde skutečně o víc - a my máme problém. Co si můžeme vzít z tohoto textu? Co je nám vlastně do toho, jestli Ježíš kritizoval chrámový kult v Jeruzalémě? Není to až příliš dobově podmíněno?

Nechceme-li to vzdát, máme-li se pokusit rozklíčovat celý problém, musíme se ptát, o co tu vlastně jde. Jestliže chce Ježíš rušit chrámový kult, musíme odpovědět na otázku, o co v něm vlastně šlo. Text z knihy Exodus, který jsme dnes četli, nás přivádí pod horu Sínaj. Boží lid je na cestě z otroctví v Egyptě do země zalíbené a právě tady, na hoře Sínaj, dostává dar Zákona. Nejde pouze o Desatero. Právě dnešní text ukazuje, že v tom celém komplexu ustanovení jde o nabídku, aby se Boží lid naučil, jak žít. Jak žít v přítomnosti Hospodina, jak si tuto přítomnost uvědomovat, rozpoznávat a reagovat na ni. Ta ustanovení obětí ukazují na společenství u stolu. Když Bůh přichází při příležitosti oběti, přichází přijmout pohostinnost svého lidu. A přichází, aby žehnal. Aby dával život. To je zvláštní společenství s Bohem - možnost žít z Boží milosti.

A jsme u bohoslužebného kultu. U obětí, u jasného popisu, jak zachovávat kultickou čistotu. Najednou se před námi začínají otevírat ony zvláštní a pro nás obtížně pochopitelné příkazy a my vnímáme s rostoucím pochopením onu úzkost, aby vše probíhalo tak, jak to kdysi dávno předal Hospodin, Bůh Izraele, svému služebníkovi Mojžíšovi pro svůj lid. Tady totiž jde o život, o budoucnost osobní i celého lidu. Dělat něco jinak, připustit jakékoliv pochybení a znečištění, znamenalo ohrozit Boží přítomnost uprostřed jeho lidu.

Protože právě o Boží přítomnost tu šlo. O odpověď na otázku - kde najdu Boha?

A najednou nás tento text začíná zajímat. Najednou je o něčem, co se nás dnes týká, na co se dnes ptáme. Na Boží přítomnost v našich životech. Jak mám věřit? Najednou si uvědomujeme i problém církve, pro kterou jsou důležité určité prvky bohoslužeb, určitá pravidla, která pro ni mají vypovídací hodnotu a naráží na to, že lidé mimo církev je nechápou a zdají se jim zbytečná.

Ježíš přichází a zdá se, že všechna tato pravidla ruší. „Ježíši z Nazareta, jestliže napadáš ten způsob rozhovoru, společenství s Bohem, který nabízí naše víra, řekni, z jakého titulu tak činíš? Ukaž znamení, abychom věděli, že s Tebou je Pán Bůh, že skutečně nabízíš Boží přítomnost!“

To, co na to Ježíš odpověděl, bylo zvláštní a nepochopitelné: „Zbořte tento chrám a ve třech dnech jej postavím.“

Evangelista tu nabízí odpověď na cestě k Velikonocům. Ježíš jasně dosvědčuje - Bůh v něm, v Ježíši z Nazareta, v jeho osobě, v jeho životním svědectví, přichází za člověkem. Až na dotek. To Ježíš otevírá

Boží přítomnost v lidském životě. Text z Janova evangelia nám nabízí vyznání, že v Ježíši z Nazareta učinil Bůh větší zázrak než stavbu chrámu během tří dnů. Vzkřísil Ježíše z mrtvých - otevřel nám v něm budoucnost, kterou nemůže zastavit ani lidská konečnost, lidská slabost, všechno to, co zažíváme kolem sebe. Ano, skutečně se v tom příběhu, který nám předkládá evangelista Jan, děje mnohem víc než kritika chrámové praxe. Tento text je i pro nás aktuální.

Jak mám věřit? Jak poznám, že je mi Pán Bůh přítomen? Mám to nějak cítit? Je na to nějaké znamení? Mají smysl bohoslužby? „Když byl v Jeruzalémě o velikonočních svátcích, mnozí uvěřili v jeho jméno, protože viděli znamení, která činil.“ S určitou nostalgií se ohlížíme za hlubokou vírou chrámového kultu, kdy oběti patřili do každého života a ujišťovali o Boží přítomnosti. Ohlížíme se za vírou první církve i našich reformačních předků. Ohlížíme se za svědky nedávných generací - zamilovali jsme si s Marií krásné svědectví knihy bratra vikáře Šedého, který působil za první republiky. Ohlížíme se za životní jistotou, že Pán Bůh plní své sliby a je přítomen uprostřed svého lidu. A vidíme jak se vyvíjel způsob ujišťování se o Boží věrnosti. Vidíme celý vějíř forem. Ale vše má jedno společné - ten základní kámen všeho našeho hledání Božího slova do našich životů je Ježíš Kristus - to, co on přinesl a co i dnes přináší v Duchu svatém.

To naše doba chce znamení. Mnohem víc než Ježíšovi současníci. To naše doba chce důkazy o Boží přítomnosti, chce prožitky. To my jsme, řečeno slovy Gilberta Keitha Chestertona, ochotni věřit kdejaké pitomosti, protože nevěříme v Boha. A přitom nám Pán Bůh nabízí svoji přítomnost tím nejjednodušším, nejprostším způsobem, jakým může. Přišel za námi jako člověk. V Ježíši z Nazareta. Je v našem životě.

„Neboť kde jsou dva nebo tři shromážděni ve jménu mém, tam jsem já uprostřed nich.“

Prostě tak. Je uprostřed tohoto společenství. Bez fanfár a bubnů a znamení, jaká by toužila vidět dnešní doba. Prostě tak. Jsme tu, nasloucháme, zpíváme, modlíme se, radujeme se ze znamení ve křtu, ve večeři Páně. Pro okolí možná zvláštní zvyk křesťanů. A přece my věříme, že to Hospodin je tu naším hostitelem. Tím, kdo nás sem zve. V modlitbě Mu smíme děkovat a zmiňovat s prosbou o pomoc mnoho lidí a událostí. Smíme přijmout Ježíšovo pozvání k následování. Prostě se snažit žít skutečně lidský život. Tak jako mnozí lidé kolem nás. Ale my přece víme pro sebe a dosvědčujeme to všem, že Pán Bůh nás provází po této cestě a

dává jí zaslíbení života.

Ano, Bůh je s námi. Věříme, že přišel v Ježíši z Nazareta za každým z nás. V něm byl přítomen svědkům, kteří nás předešli a je přítomen i nám. Více nevíme. Ale toto smíme ve víře žít každý den. Amen.

Píseň: S216

Přímluvná modlitba:

Ohlášky:

Poslání: Jako milované děti následujte Božího příkladu a žijte v lásce, tak jako Kristus miloval nás a sám sebe dal za nás jako dar a oběť, jejíž vůně je Bohu milá. Ef 5,1n

Požehnání: Hospodin Ti požehnej a opatruj tě. Hospodin rozjasni nad tebou svou tvář a buď ti milostiv. Hospodin obrať k tobě svou tvář a obdař tě pokojem. Amen. Nu 6,24-26

Píseň: 485 Král věčný nás požehnej